

Chúa Nhật tuần XIV mùa thường niên năm C
Nước Thiên Chúa đã đến gần

- ⇒ Khi ấy, Chúa chọn thêm bảy mươi hai người nữa, và sai các ông cứ từng hai người đi trước Người, đến các thành và các nơi mà chính Người sẽ tới. Người bảo các ông rằng: “Lúa chín đầy đồng mà thợ gặt thì ít; vậy các con hãy xin chủ ruộng sai thợ đến gặt lúa của Người. Các con hãy đi. Nay Ta sai các con như con chiên ở giữa sói rừng.
- ⇒ Các con đừng mang theo túi tiền, bao bì, giày dép, và đừng chào hỏi ai dọc đường. Vào nhà nào, trước tiên các con hãy nói: ‘Bình an cho nhà này’. Nếu ở đây có con cái sự bình an, thì sự bình an của các con sẽ đến trên người ấy. Bằng không, sự bình an lại trở về với các con. Các con ở lại trong nhà đó, ăn uống những thứ họ có, vì thợ đáng được trả công. Các con đừng đi nhà này sang nhà nọ. “Khi vào thành nào mà người ta tiếp các con, các con hãy ăn những thức người ta dọn cho. Hãy chữa các bệnh nhân trong thành và nói với họ rằng: ‘Nước Thiên Chúa đã đến gần các ngươi’.
- ⇒ “Khi vào thành nào mà người ta không tiếp đón các con, thì hãy ra giữa các phố chợ và nói: ‘Cả đến bụi đất thành các ngươi dính vào chân chúng tôi, chúng tôi cũng xin phủi trả lại các ngươi. Nhưng các ngươi hãy biết rõ điều này: Nước Thiên Chúa đã đến gần’. Ta bảo các con, ngày ấy, thành Sôđôma sẽ được xử khoan dung hơn thành này”. (Lc 10:1-9)

- ⇒ “Khi vào thành nào mà người ta không tiếp đón các con, thì hãy ra giữa các phố chợ và nói: ‘Cả đến bụi đất thành các người dính vào chân chúng tôi, chúng tôi cũng xin phải trả lại các người. Nhưng các người hãy biết rõ điều này: Nước Thiên Chúa đã đến gần’. Ta bảo các con, ngày ấy, thành Sôđôma sẽ được xử khoan dung hơn thành này”
- ⇒ Chúa nhật cuối tháng 6/1975, cộng đoàn Mossard có một ngày tĩnh tâm để giúp nhau “nhìn lại những gì vừa xảy ra trên quê hương dân tộc” và xin ơn soi sáng để mỗi người nhận định lại “lý do tồn tại” (*raison d’être*) của ơn gọi Lasan – cho chính bản thân mình VÀ cho cả cộng đoàn cũng như Tỉnh Dòng Saigon. == còn “được phép” giảng dạy giới trẻ không? còn được đến, vui sống, chia sẻ cùng các em trẻ không? == bao nhiêu câu hỏi /thắc mắc được nêu lên, bao nhiêu ưu tư lo lắng cho “tương lai” của mỗi cá nhân, của cộng đoàn và của tỉnh dòng... “Thắc mắc” thì cứ thắc mắc = cuối đường hầm vẫn u tối...

Vị linh mục dòng Chú Cứu Thế, rất thân thiện với Anh Em họ LA, cùng Huynh giám tỉnh Lucien trầm ngâm nghe chia sẻ ưu tư lo lắng của những Anh Em trẻ khi suy niệm về bài Tin Mừng nêu trên, nhất là đoạn: **“Khi vào thành nào mà người ta không tiếp đón các con, thì hãy ra giữa các phố chợ và nói: ‘Cả đến bụi đất thành các người dính vào chân chúng tôi, chúng tôi cũng xin phải trả lại các người’”**. Một Huynh Trẻ đơn sơ đặt câu hỏi:

- Có phải những Anh Em giờ đây hoặc đang trôi nổi trên biển cả, hoạt động tạm cư tại một quốc gia nào đó... đã nhất quyết **‘Cả đến bụi đất thành các người dính vào chân chúng tôi, chúng tôi cũng xin phải trả lại các người’** vì “biết trước” rằng thế nào cũng sẽ bị ruồng bỏ, *không tiếp đón*...?
- chúng ta còn ở lại dù biết sẽ bị ruồng bỏ, bách hại và chắc chắn NOT WELCOME! có phải là một sai lầm **vì đã không tuân nghe theo Lời Thầy Chí Thánh không?**
- Vân vân và vân vân...

Hãy chữa các bệnh nhân trong thành và nói với họ rằng: "Nước Thiên Chúa đã đến gần các ngươi". Khi vào thành nào mà người ta không tiếp đón các con, thì hãy ra giữa các phố chợ và nói: "Cả đền bụi đất thành các ngươi dính vào chân chúng tôi, chúng tôi cũng xin phủi trả lại các ngươi."

27

Những gương mặt “non choẹt” nhìn nhau mỉm cười thông cảm và đồng tình...
Những gương mặt trưởng thành hơn, già dặn hơn trông có vẻ dăm chiêu, gật gật đầu không biết biểu hiện sự hối tiếc hay đành chấp nhận?

Linh mục DCCT trầm ngâm, rờ râu, mắt lim nhim không nói nên lời. Huynh giám tỉnh với gương mặt khắc khổ muôn thưở của một nhà khổ tu đưa mắt nhìn quanh phòng hội, hình như đến mỗi gương mặt còn non choẹt thì ngưng ánh mắt lại thêm vài giây... Cuối cùng cũng phá tan bầu khí im lặng đến nghẹt thở, một bầu khí tuy khó chịu nhưng phảng phất một niềm như hy vọng mong chờ...

- Àà... rằng thì là... tôi nghĩ rằng mỗi người trong chúng ta KHÔNG là ai mà có thể cho rằng những Anh Chị Em đã rời khỏi VN là... đúng hay sai, và mỗi người chúng ta đang có mặt tại đây, hôm nay, là “một sai lầm” hay là “chính đáng” vì đã không tuân nghe theo Lời Thầy Chí Thánh..

Chỉ có một điều chắc chắn “...Nhưng các ngươi hãy biết rõ điều này: ‘Nước Thiên Chúa đã đến gần’. Ta bảo các con, ngày ấy, thành Sôđôma sẽ được xử khoan dung hơn thành này” Phải chăng chính vì ‘Nước Thiên Chúa đã đến gần’ mà mỗi anh em chúng ta còn có mặt hôm nay, tại đây?

